

ԳԼԽԱՀԱԿ ԾԱՌԻՆ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆԸ

Այդ պատմուի թէ տարիներ առաջ, հողաշերտի մը մէջ, ուր ծննդեան ծառեր տնկուած էին, սպիտակ աղանի մը գալով կը խնդրէ անոնցմէ, որ արտօնէին իրեն բոյնը շինելու անոնցմէ մէկուն վրայ եւ հաւկիթներ ամելով ձագերը մեծցնել հոն: Սակայն բոլոր ծառերն ալ կտրուկ կերպով կը մերժեն տեղ յատկացնել այդ աղանիին, առարկելով թէ անոր բոյնին ներկայութիւնը իրենց վրայ կրնար եղծանել տեսարանն ու գեղեցկութիւնը, բան մը որ կրնար պատճառ դառնալ որ մարդիկ հրաժարէին զիրենք իրենց տունները տանելու եւ զարդարելու զանոնք իբր տօնածառ՝ Ծննդեան Սուրբ Տօնին համար: Բայց այդ բոլոր ծառերուն մէջ, փոքրիկ ու վստիտ ծառ մը կը կանչէ այդ աղանին ու կը հարցնէ թէ ի՞նչ էր անոր խնդրածը: Երբ աղանին կը կրկնէ իր խնդրանքը, փոքրիկ ծառը կ'ըսէ անոր եթէ ան յարմար կը գտնէր իր ճիւղերուն մէջ դնելու իր բոյնը, ազատ թող զգար:

Որմէ ետք աղանին հարց կու տայ ծառին թէ ան ի՞նչ կ'ակնկալէր իր ազնիւ հիւրասիրութեան փոխարէն: Որուն ծառը կը պատասխանէ. «Զու գեղեցիկ ներկայութիւնդ իմ ճիւղերուս մէջ իմ վարձքն է, որովհետեւ ես իմ հանգիստս կը գտնեմ ուրիշներու հանգիստին ու անդորրին մէջ»: Աղանին ուրախացած անմիջապէս սկսաւ դնել իր բոյնը:

Այդ տարի ձմեռը շատ խիստ էր եւ կանուխ կը հասնէր: Փոքրիկ ծառը հակեց զլուխը այդ բոյնին վրայ ցուրտէն պաշտպանելու աղանին ու անոր ամած հաւկիթները: Ու ան այդպէս զլուխը հակած մնաց մինչեւ զարնան սկիզբը, երբ ձագերը սկսան մեծնալ եւ ազատ թռչիլ: Ապա ծառը իր կարգին փորձեց բարձրացնել եւ ուղղել իր կրած գագաթը, սակայն ի գուր, ամիսներով նոյն դիրքին մէջ մնալը կը դժուարացնէր ու անկարելի կը դարձնէր անոր ուղղուելու փորձերը, որուն իբր հետեւանք ան կը դառնար գլխահակ:

Ծննդեան տօնը կանխող շաբաթը արդէն հասած էր եւ վաճառականներ գալով սկսած էին ծառերը կտրել ու տանիլ իրենց վաճառատուները ծախելու իբր տօնածառ: Բոլոր վաճառականները, որոնք կ'անցնէին այդ գլխահակ ծառին մօտէն կը մերժէին նոյնիսկ նայիլ անոր, բան մը որ չափազանց կը վշտացնէր այդ բարի ծառը, որովհետեւ մնացեալ բոլոր ծառերը տուն մը երթալով

գեղեցկօրէն պիտի զարդարուէին ու սիրուն պիտի լուսաւորուէին, մինչդեռ ինք պիտի մնար առանձին ու զրկուած ամէն տեսակի զարդարանքէ: Ու այդ ծառը սկսաւ ինքզինքին հարց տալ եթէ յանցանք մը գործած էր իր գլուխը ճռելով պաշտպանելու այդ աղանին ու անոր ձագերը: Միւս կողմէն սակայն ներքին ձայն մը կու գար ըսելու անոր թէ սէրը, զոր ան ցոյց տուած էր պաշտպանելով այդ անոք աղանին ու անոր ձագերը, աստիկա արդէն գեղեցկագոյն զարդն էր, որ պիտի ուրախութեամբ լեցնէր Մսուրի Նորածին Մանկան սիրտը: Ու ձայնը շարունակելով ըսաւ թէ ան երբեք թող չզոյճար իր ցուցաբերած սիրոյն համար:

Մի բանի օրեր ետք, իր նոր կալուածին համար ծառեր փնտռող մարդ մը կը մտնէ այդ նոյն պարտէզը, սակայն կը տեսնէ որ բոլոր ծառերն ալ կտրուած էին իրենց գագաթներէն, բայց մնացած էր միայն գլխահակ ծառը: Ան գնելով այդ ծառը կը տանի իր նոր կալուածը եւ կը տնկէ ճիշդ իր տան մուտքին, ու զայն կը զարդարէ այնպէս գեղեցիկ, որ չափազանց կ'երջանկացնէ այդ միայնակ մնացած ծառը:

Կ'անցնին Նոր Տարուան եւ Ծննդեան տօները ու տօնածառերը որոնք կտրուած էին զարդարելու մարդոց բնակարանները, հիմա սկսած էին չորնալ, որուն համար ալ այլեւս աղքատաց կը նետուէին, մինչ գլխահակ ծառը կը սկսէր նոր եւ խորունկ արմատներ նետել հողին մէջ եւ անվերջ աճիլ ու հասակ նետել: Իսկ տանտէրը, ամէն Ամանորի եւ Ծննդեան տօներուն եւ ուրիշ առիթներով կը զարդարէր զայն: Այդպէս, այդ անոք ու գլխահակ ծառը կ'աճէր եւ կ'ուճանար սիրով, եւ ամէն օրուայ աւարտին ան կ'ըսէր. «Իրաւ սէրը անպայման գնդակի նման ետ կու գայ»:

Թարգ. Արաբերէնէ
Ն.Ա.Մ.
2016